

ЗА ЛИСИЦАТА ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Лисицата лежала под едно дърво. Върху гърба ѝ паднало едно листо. Скочила лисицата, побягнала, а насреща ѝ вълкът:

— Лисанке, какво става?

— Какво става ли? Земята се събаря, небето пада!

— Кой ти каза?

— С очите си видях, с ушите си чух! — и хукнала.

— И аз идвам с теб! — казал вълкът.

Бягали, бягали — насреща им мечката.

— Вълчо, къде бягаш, какво става?

— Какво става ли? Земята се събаря, небето пада!

— Кой ти каза?

— Лисицата.

— Лисанке, а на теб кой ти каза?

— С очите си видях, с ушите си чух!

— И аз идвам с вас!

— Да бягаме!

Бягали, бягали — насреща им козелът.

— Мецано, какво става, къде бягаш?

— Земята се събаря, небето пада!

— Кой ти каза?

— Вълкът.

— Вълчо, а на теб кой ти каза?

— Лисицата.

— Лисанке, а на теб кой ти каза?

— С очите си видях, с ушите си чух.

— И аз идвам с вас!

— Да бягаме!

Бягали, бягали, срещнали още овена и петела, и на тях казали същото, и те хукнали. Събрали се така и поели заедно лисицата, вълкът, мечката, козелът, овенът и петелът. Надвечер стигнали до една мелница и решили да нощуват в нея. Влезли и насядали: първо лисицата, след това — вълкът, мечката, козелът, овенът и последен — петелът. Лисицата станала и казала:

— Аз съм възрастна, вълкът е възрастен, мечката е възрастна, козелът е възрастен, петелът тук е най-младият.

Нахвърлили се върху петела и го разкъсали на парчета. Когато привършили, лисицата пак станала:

— Аз съм възрастна, вълкът е възрастен, мечката е възрастна, козелът е възрастен, овенът тук е най-младият.

Нахвърлили се върху овена, разкъсали и него на парчета. Месото изяли, а тлъстината прибрали в една делва. Привършили, лисицата станала и започнала:

— Аз съм възрастна, вълкът е възрастен, мечката е възрастна, козелът тук е най-младият.

Хванали козела, разкъсали го, месото изяли, тлъстината сложили в делвата. Лисицата пак станала:

— Аз съм възрастна, вълкът е възрастен, мечката тук е най-младата.

Вълкът и лисицата подлегнали мечката. Започнала борба, блъскат се, търкалят се по земята, дърпат се един друг, не могат вълкът и лисицата да надвият мечката!

Били се, борили се, все пак мечката изнемощяла. Вълкът и лисицата я убили, одрали ѝ кожата, сварили месото, а тлъстината сложили в делвата. Напълнили я догоре.

Мечешкото месо стигнало на вълка и лисицата за една седмица. Когато изяли всичкото месо, вълкът поискал да започнат тлъстината, а лисицата се разсърдила:

— Много сте лакоми вие, вълците! Потрай, нали знаеш, че колкото повече стои тлъстината, толкова по-вкусна става; ще почакаме още една седмица, тогава ще я изядем.

Вълкът се съгласил. Лисанка всяка нощ се промъква до делвата, издърпва тлъстина, наядва се до насита, а вълкът умира от глад.

Изминала седмица, лисицата изяла всичката тлъстина.

— Хайде вече да отворим делвата — казал вълкът.

— Добре — отвърнала лисицата, — само че вълчата лапа е пощастлива, отвори я ти.

Качила се на прозорчето, пустила вълка до делвата. Отворил я вълкът, а тя празна.

Разярил се, хвърлил се към лисицата, а тя през прозорчето — скок! — и избягала. Вълкът се втурнал подире ѝ.

Лисицата бяга, вълкът я гони, дотичали до гората. Лисицата се мушнала вътре, провряла се мигом между две дървета, вълкът се затирил след нея и заседнал там — ни напред, ни назад. Лисанка се

обърнала, погледнала вълка и избягала още по-далеч. А той дълго се мъчил, дълго се дърпал, докато се измъкне от дърветата.

Веднъж вълкът сякъл дърва в гората, гледа — наблизно тича лисицата, замахнал с брадвата и отсякъл опашката ѝ. Зарадвал се: „Сега ще те намеря, няма да се скриеш!“

Безопасатата лисица избягала и срещнала приятелките си.

— Добре си ти, лисо, я виж колко си напълняла! — рекли те.

— Откъснете си опашките, ще напълнеете и вие.

— Как да си откъснем опашките? Ако знаем — на драго сърце!

— Да вървим, ще ви науча.

Лисанка завела приятелките си на реката; всички лисици пуснали опашките си във водата и ги държали там през цялата студена зимна нощ. До сутринта опашките замръзнали и останали в реката.

Вълкът научил за това и се смутил:

— Как сега ще позная измамницата?

Мислил вълкът, мислил и измислил: опънал над реката въжен мост и си дума: „Лисиците ще минат по моста, той ще ги издържи, само моята измамница няма да издържи и ще се скъса — тя е най-тлъста“.

Така и станало. Мостът издържал всички лисици, но когато на него застанала нашата лисица, се скъсал и тя паднала във водата. Вълкът се затекъл и я хванал.

Завлякъл я в къщи, допрял ножа до гърлото ѝ, ей сега ще я заколи, а лисицата вика:

— Писан-шарен-докаран, писан-шарен-докаран!

— Какво викаш, лисо? — пита вълкът.

— Нищо. Ах ти, мърльо такъв, свършвай вече, коли ме по-бързо!

— Не, кажи какво говореше!

— Ами говорех, че мога така да те разхубавя, че да станеш най-големият хубавец на света.

— А как ще ме разхубавиш?

— Пусни ме, тогава ще ти кажа.

Вълкът пуснал лисицата. Тя го накарала да донесе брадвата, да я нажежи до червено на огнището. Вълкът изпълнил всичко. Лисицата взела брадвата и казала:

— Сега легни, аз ще търкам брадвата по врата ти, а ти говори: „Писан-шарен-докаран, писан-шарен-докаран“.

Вълкът легнал. Лисицата взела брадвата, търкала я, търкала я по врата му и изведнъж му отсякла главата.

Всичкото имане на вълка останало за лисицата.

Ако всичко това е лъжа, нека да не ни хване никаква болест.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.